

LOIS PEREIRO

2011

DÍA DAS LETRAS GALEGAS

MANUAL DE DESOBEDIENCIA

TERESA SEARA

Lois Pereiro é unha voz atípica biografía novelada que Elena Poniatowska escribiu recentemente sobre a figura de Leonora Carrington, cóntase como esta, desde moi nena e mentres non puido fuxir do espírito encorsetamento da súa aristocrática familia, plasmaba nun diario –para ela ‘manual de desobediencia’– as surrealistas imaxes que logo po- boarían os seus portentosos cadros.

De certo, Leonora pertence ao selecto grupo dos tocados pola xenialidade que abren os

ollos sen medo ao enigma, aqueles a quen lles é factible experimentar todo canto de cruel e excelso ten a vida. Nesta exigua nómina figura tamén por dereito propio Lois Pereiro (1958-1996), o escritor a quen lembramos no Día das Letras Galegas 2011.

Considerado xa desde o primeiro libro, Poemas 1981/1991 (1992), como un autor de culto, Pereiro opta por situarse vitalmente a contraño e foi quen de imprimirlle á súa voz un marchamo de modernidade que nos abre os ollos á proble-

CONSIDERADO xa desde o primeiro libro como autor de culto, Pereiro opta por situarse vitalmente a contraño

mática urbana, á cultura centroeuropea, ao punk, a certo cine ‘alternativo’ e, polo tanto, a todo o que foxe do centro, do tópico, ao que é marxinal e fascinante á vez.

Nas súas obras, tanto poéticas –Poesía última de amor e enfermidade (1995)– como narrativas –esa inconclusa novela Náufragos do paraíso (editada postumamente en 1997) e o diario epistolar Conversa ultramarina, que ficou inédito até 2010– e mesmo no ensaio –Modesta proposición para renunciar a facer xirar a roda hidráulica dunha cíclica historia universal da infamia–, o autor enfronta á morte –ameaza que o ronda desde que consumira aceite de colza desnaturalizado– cun vitalismo radical que o dota desa extrema lucidez só permitida aos seres que se saben efémeros.

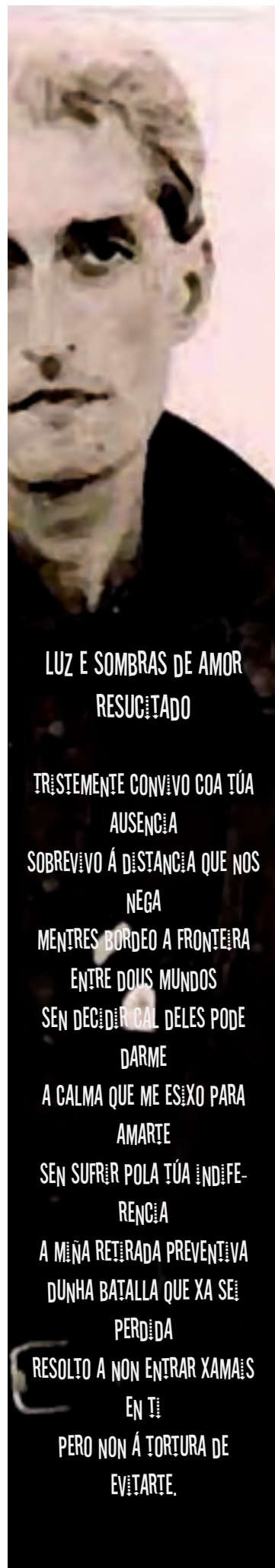
Por iso afirma nun poema: “Son un relato breve. O final está escrito,/ e todo o que vexo está sentenciado/ a sobrevivir-

me”, como xa anticipara na novela ao poñer en boca do personaxe de L. a sentenza: “Non hai límite entre alguén e a súa morte”. Mais a obra de Lois Pereiro non é un catálogo de danos senón que, pola contra, contén unha esperanzada mensaxe de vida que se apoia en dúas forzas básicas: o amor e a poesía.

Sentir e expresar o amor polos outros é un bálsamo porque “Desprezando o meu tempo en conta atrás,/ ábrome e derramo a miña vida/ nese amor feroz, calado, sen destino”. A poesía, segundo el mesmo declarou nunha entrevista da Radio Galega, é o mellor “xeito de fuxir da barbarie”.

Por iso, e aínda que a poética de Lois Pereiro nace da experiencia vital dun “xove ferido pola doenza física e pola doenza da modernidade”, segundo viu Fermín Bouza, hai nela un aferrarse á vida como desobediencia da morte que aínda hoxe nos estremece.

A POESÍA, segundo el mesmo declarou nunha entrevista, é o mellor “xeito de fuxir da barbarie”

LUZ E SOMBRAS DE AMOR
RESUCITADO

TRISTEMENTE CONVEVO COA TÚA
AUSENCIA
SOBREVIVO Á DISTANCIA QUE NOS
NEGA
MENTRES BORDEO A FRONTEIRA
ENTRE DOUS MUNDOS
SEN DECIDIR CAL DELES PODE
DARME
A CALMA QUE ME ESIXO PARA
AMARTE
SEN SUFRIR POLA TÚA INDIFFERENCIA
A MIÑA RETIRADA PREVENTIVA
DUNHA BATALLA QUE XA SEI
PERDIDA
RESOLTO A NON ENTRAR XAMÁS
EN TI
PERO NON Á TORTURA DE
EVITARTE.

LOIS PEREIRO EN XERAIS
LETRAS GALEGAS 2011
en galego todo o tempo